Stine Andresen,

Swet hiamelkhaid

Min hart as din, an dü beest min,
swet hiamelkhaid as min an din,
wi brük diartu nian freemen.
Jä, swet as't, wan't noch hiamelk as,
wi tau alian, wi witj at was,
an ölers witj at neemen.

Mi tankt, ik haa di loong ei sen;
wiar dach de dai, de dai iarst hen,
an wiar a san ferswünjen!
Dan wurt at inj, dan komt a naacht;
stun muun an stäären üüb a waacht,
dan slau a lokelk stünjen.

Do leit at hüs uun jipen druum,
a fögler sliap uun bosk an buum,
ik sat uun guard tu teewen.
Man hartleew frinj, do kom man juart, -
dü käänst a wai troch naibüürs puart, -
man eewen, - eewen, - eewen!

Verkinto de tiu ĉi Frisa poemo estas Stine Andresen *(geb. Jürgens, ∗1849-12-23 – †1927-05-13).*

Arg-15-23 (2003-10-12 00:45:03)

Ik foon detheer dachting uun det buk "Eilunsfresken / Inselfriesen, Lebensbilder aus Nordfriesland" de Jakop Tholund, Noordfriisk Instutuut, Bredstedt.